

1026 – 26. oktober

Alle de som drives av Guds Ånd, de er Guds barn. Rom 8: 14.

Dette er det store og avgjørende kjennetegnet. Blant alle mennesker på hele jorden er det bare disse som er Guds barn, de som drives og lar seg lede gjennom livet av Guds Ånd.

Guds Ånds barn er Guds barn. Alle de som er Guds barn, de drives av Guds Ånd. De som ikke drives av Guds Ånd, de er ikke Guds barn.

Slik viser dette skriftstedet oss det store, grunnleggende kjennetegnet som skiller Guds barn fra alle andre mennesker.

Over hele verden finner vi dette store skillet. Den store masse av mennesker lever bare etter kjødet. Enten det skjer i løsslupne og grove former, etter deres egne lyster og etter tidsånden i denne verden. Eller det foregår på en finere måte, med strev for å bygge opp sin egen rettferdighet, men uten å styres av Ordet og Ånden.

Men der Kristi evangelium ennå lever blant menneskene, der finner vi også et annet folk. Et folk hvor hovedsaken alltid er dette: Har jeg den rette troen og livet i Kristi fotspor? Et folk som med all sin skrøpeligheit og sukk over synden likevel alltid er opptatt med å leve i tro og å følge Kristus. Å døde sitt kjød, og både med ord og gjerning bekjenne sin Herre, slik at hele deres liv går i motsatt retning av hele verden.

Men dette skapes aldri av kjød og blod. Det skjer bare ved Guds Ånd, «de som drives av Guds Ånd, de er Guds barn».

«Guds barn», egentlig «Guds sønner»! Hvor finnes det menneske som kan tro og instille seg på noe så stort? De som har lett for å tro dette, har visst aldri innsett hva disse ordene virkelig innebærer. Og de som har innsett hva ordene innebærer, kan aldri fullkomment tro dette så lenge de er her på jorden. Det er så altfor stort. Det går ikke inn i våre trange hjerter.

Tenk; den store, allmektige Skaperens – ikke tjenerne –, men barn, sønner og døtre! Vi kan fatte noe av hvor stort dette er, når vi ser nærmere på de ordene apostelen bruker her. Han sier at hvis vi er barn, da er vi også den enbårne Sønnens medarbeider, – «Kristi medarbeider». Og lenger ute; at Kristus «skulle være den førstefødte blant mange brødre».

Men hvordan skal vi så forstå dette? Det å være noens barn pleier jo, rett forstått, vanligvis bety at vi er født av ham. Vi kan vel ikke i denne mening være Guds barn? Nei, på én måte er det vel bare Faderens «enbårne» som er Guds Sønn. Han er jo født av Faderen fra evighet av, og av naturen Gud. Men i en annen mening er alle Guds barn på jorden født av Gud. For ved Ånden er de blitt en «ny skapning».

Det skjer vanligvis på to måter at vi blir noens barn. For det første gjennom en fødsel. Eller ved adopsjon. Det var Guds vilje at vi skulle være hans barn på begge disse måtene. Om den sistnevnte måten taler apostelen i Ef 1 når han sier: «Han har bestemt oss til å få barnekår hos seg ved Jesus Kristus, etter sin frie viljes råd».

Om den første måten taler Johannes ofte, som når han sier om Guds barn at «de er ikke født av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud». Og «Hver den som er født av Gud, gjør ikke synd, for hans sæd blir i ham. Og han kan ikke synde, for han er født av Gud».

For et himmelens under på vår syndige jord: Levende Guds barn, som er født av Gud –! «Å, for en dybde av rikdom og visdom og kunnskap hos Gud! Hvor ubegripelige hans dommer er, og hvor uutgrunnelige hans veier!»

At vi er Guds barn, det er summen av alt den treenige Gud har gjort for menneskene, som Skaper, Forsoner og den som helliggjør.

Synes du det er så altfor stort, at du kan være et Guds barn? Så tenk på at det var akkurat dette Gud helt fra begynnelsen skapte menneskene til. Han skapte dem i sitt bilde og til arvinger av alt han hadde skapt. Ja, han gjorde til og med i stand boliger for dem i himmelen.

Men, sier du, vi er falt, vi er jo fulle av synd! Husk da på at det var derfor Gud sendte sin enbårne Sønn. For at han skulle bli menneske, som oss. Og med sin lydighet inntil døden gjenerobret han det barnekåret vi hadde mistet.

Synes du ikke det kan stemme, at du kan være Guds barn, når du kjenner på så mye synd? Tenk da på alt Kristus har gjort for å frelse syndere.

Men, sier du igjen: Alle mennesker er ikke dermed uten videre Guds barn i rett betydning. Da er svaret: Nei, men akkurat derfor blir vi født av Gud, født av Ånden.

Du kjenner på kjødets ondskap og kjødets strid imot Ånden. Likevel kan du ikke bevisst slippe kjødet løs, kan ikke gjøre synd. For «Guds sæd» er i deg, og Guds Ånd strir imot synden. Den tukter, trøster og leder deg. Husk da på disse ordene: «Alle de som drives av Guds Ånd, de er Guds barn».

La oss da heller se på grunnlaget for vårt barnekår; den treenige Guds egne gjerninger. Da vil vi, på tross av all skrøpelighet og alle hjertets innvendinger, kunne bekjenne at: Gud er større enn vårt hjerte, og vi er i sannhet Guds barn, alle de som drives av Guds Ånd.